

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoSr/2/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7116228924
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7116228924.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Andreja Šalatu a JUDr. Jána Slobodníka v spore žalobkyne P. A. A., H. XX.X.XXXX, E., H. F. H.É. X, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Petrom Rybárom, s.r.o., Košice, Kuzmányho 29, IČO: 47 234 466 proti žalovanému EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast. Advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku 34Csr/2/2016-117 z 16.1.2018 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyni priznáva právo náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. zrušuje rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, Bratislava, Vansovej 2, zriadeného záujmovým združením právnických osôb Asociácia pre arbitráž, Bratislava, Rusovská cesta 15, IČO: 45 744 971 vydaný v konaní vedenom pod sp. zn. SRSAspA 00856/15 z 20.6.2016 a II. žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2.V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobca žalobou, podanou uňho 5.12.2016 domáhala a ako ju skutkovo a právne odôvodnila, že žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo 14.2.2017 o. i. uviedol, že žalobkyňa sa v predmetnej žalobe domáha zrušenia rozhodcovského rozsudku, nakoľko namietá platnosť rozhodcovskej zmluvy, a teda právomoc rozhodcovského súdu, porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, ako i to, že rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. nesúhlasí s podaným žalobným návrhom, nakoľko má za to, že nie sú splnené dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 45 ods.1 zák. č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a navrhol, aby súd žalobu zamietol ako nedôvodnú, že žalobkyňa vo svojom vyjadrení k stanovisku žalovaného z 22.3.2017 uviedla, že konanie žalovaného považuje za účelové. Ako spotrebiteľ bez právneho vzdelania si nemohla byť vedomá, čo pre ňu spôsobí uzavretá Dohoda o uznaní záväzku spolu s Rozhodcovskou zmluvou. Túto vedomosť nepotvrďuje ani ňou podpísaný dotazník, tak ako to tvrdí žalovaný. Má za to, že žalovaný uzatvoril predmetnú Dohodu o uznaní záväzku spolu s Rozhodcovskou zmluvou práve z dôvodu, aby zvýhodnil svoje postavenie oproti spotrebiteľovi - žalobkyni a to tým, že aj napriek premlčanému nároku, došlo k začatiu plynutia novej premlčacej doby. Je nelogické, aby podpísala dokumenty, ktorých podpisom by začala plynúť nová premlčacia doba, ak by bola v čase podpisu poučená, teda vedela, že žalovaného pohľadávka je premlčaná a žalovaného nárok na ňu je značne oslabený. Poukázala na rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 17C/446/2012 z 8.4.2013, že žalovaný v podaní z 9.5.2017 zotrval na svojej právnej argumentácii. Zo samotného znenia rozhodcovskej zmluvy, ktorá nie je obsahovo obsiřna vyplýva právo

žalobkyne jednak na výber rozhodcovského súdu, možnosť odstúpenia od rozhodcovskej doložky a v neposlednom rade aj možnosť odmietnutia rozhodcovského konania. Z uvedeného dôvodu nemožno rozhodcovskú zmluvu považovať za neprijateľnú podmienku. Na základe uvedeného má za preukázané, že došlo k platnému uzatvoreniu rozhodcovskej zmluvy a poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Lučenec v rozsudku z 30.1.2017, sp.zn. 13Csr/1/2016. Ďalej súd uviedol, aké dokazovanie vykonal, na základe ktorého zistil skutkový stav, že 23.3.2007 uzavrela žalobkyňa so Všeobecnou úverovou bankou, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava zmluvu o poskytnutí flexipôžičky, na základe ktorej bol žalobkyňi poskytnutý bezúčelový úver vo výške 62 000,- Sk/2 058,02 eur, ktorý sa zaviazala splatiť do 60 mesiacov pri výške mesačnej anuitnej splátky 1 407,52 Sk/46,72 eur. Na zmluve bol uvedený dátum prvej anuitnej splátky 23.4.2007 a poslednej anuitnej splátky 23.3.2012. Zmluva ďalej upravuje formu splácania, špecifikuje a stanovuje výšku poplatkov (za poskytnutie úveru, za I. upomienku, za každú ďalšiu upomienku, za vedenie úverového účtu, za poistenie úveru, za zmenu zmluvných podmienok, za predčasné splatenie). Zmluva tiež odkazuje na úpravu vo Všeobecných obchodných podmienkach VÚB, a.s.. (čl. 10 - 11). Z prílohy k Zmluve o postúpení pohľadávok VÚB zo 14.2.2011 vyplýva, že Všeobecnou úverovou bankou, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava postúpila pohľadávku žalovanému, a to pohľadávku voči žalobkyňi, kde sa nachádzajú okrem iných údaje - výzva na splatnosť 31.12.2007 a splatnosť pohľadávky 4.2.2008, celková výška pohľadávky k 14.2.2011 je 3 162,06 (č.l. 15). Výzvou z 25.8.2015 žalovaný vyzval žalobkyňu na úhradu sumy 2 801,22 eur najneskôr do 1.9.2015 (č.l. 35). 6.8.2013 bola uzavretá medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, ktorou žalobkyňa ako dlžníčka uznala, čo do právneho dôvodu a výšky, svoj záväzok voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy č. 001473901230307, z 23.3.2007 s pôvodným veriteľom. Dlžná suma vo výške 3 038,40 eur pozostávala z istiny vo výške 1 260,37 eur, z ostatného príslušenstva podľa zmluvy 1 130,16 eur, z úroku z omeškania 9% ročne zo sumy 1 932,37 eur za dobu od 3.2.2011 do dňa splatnosti poslednej splátky a nákladov na inkasné konanie vo výške 238,97 eur. Zároveň dohoda obsahuje prehlásenie, že dlžník má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. 6.8.2013 podpísala žalobkyňa formulárovú spotrebiteľskú Rozhodcovskú zmluvu, ktorá bola vopred pripravená a podpísaná žalovaným 5.8.2013. Predmetom zmluvy bolo dojednanie zmluvných strán, že všetky spory, ktoré vzniknú z Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach uzatvorenej pod zhodným číslom spisu ako je uvedené v záhlaví zmluvy, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie budú riešené pred a) Stálym rozhodcovským súdom, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na Stálom rozhodcovskom súde, rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, pričom účastník rozhodcovského konania môže do 15 kalendárnych dní od doručenia rozhodcovského rozsudku podať Stálemu rozhodcovskému súdu žiadosť o preskúmanie rozhodcovského rozsudku, rozhodcovský rozsudok preskúmava iný rozhodca ustanovený podľa vnútorných pravidiel Stáleho rozhodcovského súdu, b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu - zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (č.l. 13). V bode 3.2 rozhodcovskej zmluvy bolo dojednané, že ak ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu o rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vznikne z právnych vzťahov uvedených v bode 3.1. na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciu podmienku rozhodcovskej zmluvy. Toto ustanovenie sa nepoužije, ak pred podaním žaloby na všeobecnom súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd. V bode 3.3 sa zmluvné strany dohodli, že ktorákoľvek zo strán môže od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť aj bez uvedenia dôvodu, a to najneskôr v deň predchádzajúci dňu podania žaloby na Stálom rozhodcovskom súde. So žalovaným vopred pripraveného Dotazníka k Dohode o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach a Rozhodcovskej zmluve žalobkyňa krížikom zaškrtila, že súhlasí s tým, aby jej žalovaný vypracoval a predložil Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach na základe jej požiadavky a výška splátok a doba splácania je vyjadrením jej záujmu a jej schopnosti záväzok uhradiť, vyhlásila, že všetky finančné nároky veriteľa uvedené v Dohode o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach sú správne vypočítané a chce ich uhradiť, berie na vedomie, že uznanie premlčaného záväzku má za následok plynutie novej premlčacej doby a posilnenie jeho vymáhateľnosti na súde, vyhlásila, že Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach chce uzavrieť, že jej boli vysvetlené podmienky rozhodcovského konania, výška súdneho poplatku, zásada písomnosti konania, možnosti preskúmania rozhodcovského rozsudku, možnosť od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť a je ochotná v prípade nesplnenia záväzku podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, vyhlásila, že rozhodcovskú zmluvu chce uzavrieť a že dotazník vyplnila dobrovoľne a pravdivo, podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia (č.l. 81). 1.10.2015 podal žalovaný na Stály rozhodcovský súd zriadený pri Asociácii pre arbitráž, Bratislava, Vansovej 2, žalobu, ktorou sa domáhal od žalobkyne zaplatenia istiny 2 006,53 eur,

úroku z omeškania 472,09 eur a 9% úroku z omeškania ročne zo sumy 876,37 eur od 1.8.2014 do zaplattenia. 20.6.2016 vydal rozhodcovský súd rozsudok sp.zn. SRSAspA 00856/15, ktorým zaviazal žalobkyňu na zaplattenie sumy 2 006,53 eur, úroku z omeškania vo výške 472,09 eur, úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 876,37 eur od 1.8.2014 do zaplattenia, a to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a zaviazal žalobkyňu k povinnosti nahradiť žalovanému náklady inkasného konania vo výške 150,- eur a trovy rozhodcovského konania pozostávajúce z poplatku za rozhodcovské konanie vo výške 56,23 eur a trov právneho zastúpenia vo výške 239,24 eur. Rozsudok bol žalobkyni doručený 17.10.2016, čo vyplýva z kópie doručky zo zásielky (č.l.94). Ďalej súd citoval § 73 ods.1, § 73 ods.3,8, § 45 ods.1, § 46 ods.1, § 47 ods.1,2 zák. č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 52 ods.1,3,4, § 53 ods.1,2,3,4 písm. r), § 53 ods.5 Občianskeho zákonníka, § 53 ods.4 písm. r) Občianskeho zákonníka v aktuálnom znení, § 3 ods.1, § 4 ods.2 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení ku dňu uzavretia rozhodcovskej zmluvy, § 2, § 3 ods.1,2, § 4 ods.1,2,3,4,5,6 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č.71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru medzi žalobkyňou a obchodnou spoločnosťou VÚB, a.s.) a uviedol, že v prvom rade skúmal, či bola žaloba žalobkyne o zrušenie rozhodcovského rozsudku podaná včas. Z pripojeného rozhodcovského spisu, z doručky zo zásielky obsahujúcej rozhodcovský rozsudok zistil, že tento bol žalobkyni doručený 17.10.2016 a 9.12.2016 bola žalobkyňou na Okresný súd Košice I podaná žaloba na zrušenie rozhodcovského rozsudku, teda včas. Ďalej skúmal všetky okolnosti dojednania rozhodcovskej doložky alebo zmluvy v sporoch medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Základným kritériom posudzovania, či ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, je § 53 ods.1 Občianskeho zákonníka, či sú v zmluvách obsiahnuté podmienky spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa - žalobkyne. Táto úprava platí pre všetky neprijateľné podmienky upravené v § 53 ods.4 Občianskeho zákonníka. Dôležitým je zistenie, či boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané alebo nie. Uviedol, že za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú podmienky, ktoré pripravil dodávateľ vopred a pri ktorých sa mal sice spotrebiteľ možnosť s nimi oboznámiť pred podpisom zmluvy, ale nemohol ovplyvniť ich obsah. Spotrebiteľ je v tomto prípade v postavení, že mal len na výber, či predložený návrh zmluvy podpíše alebo odmietne. Aj na samotnú Rozhodcovskú zmluvu sa vzťahujú povinnosti vyplývajúce pre veriteľa ako aj pre dlžníka zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Je možné, tak ako to tvrdí žalovaný vo svojich vyjadreniach, aby dodávateľ/veriteľ pripravil zmluvu vopred, ale je jeho povinnosťou náležite s jej podmienkami oboznámiť dlžníka a nielen predložiť vopred sformulovanú rozhodcovskú zmluvu, dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach a dotazník k dohode o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach na podpis dlžníkov. Len pri riadnom splnení informačnej povinnosti o podmienkach zmluvy, by bolo možné považovať rozhodcovskú zmluvu a dohodu o uznaní záväzku za platné. Keďže žalobkyňa nesplácala svoj záväzok, bola jej doručená zo strany žalovaného prostredníctvom poštového úradu Rozhodcovská zmluva, Dohoda o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach ako aj Dotazník, čo vplynulo z vyjadrenia žalovaného zo 14.2.2017 na č.l. 22 spisu. Napriek vyjadreniu žalovaného v jeho podaní z 9.5.2017, že „uzavretie Dohody ako aj Rozhodcovskej zmluvy nie je časovo limitované, a teda podľa názoru žalovaného mal žalobca dostatok času, aby si jednotlivé dokumenty prezrel, oboznámil sa s nimi a podľa svojej vôle tieto dokumenty vyplniť v prípade, že s ich obsahom súhlasí“, súd je názoru, že v prvom rade spočívala povinnosť oboznámiť a vysvetliť podstatu zmluvných dojednaní na žalovanom ako veriteľovi, pretože je nepravdepodobné, aby žalobkyňa ako bežný spotrebiteľ pochopila podstatu a následky tak významných zmluvných dojednaní (uznanie záväzku, premlčanie, rozhodcovské konanie a pod.), ktoré nakoniec viedli aj k zhoršeniu jej právneho postavenia v tomto vzťahu. V danom prípade absenciu splnenia tejto povinnosti zo strany žalovaného nemožno zhojiť predformulovaným Dotazníkom k Dohode o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach a Rozhodcovskej zmluve, ktorý podpísala žalobkyňa 6.8.2013. Práve Súdny dvor vo svojich rozsudkoch z 27.6.2000 Oceáno Group Editorial a K. G.C240/98 až 244/98 poukázal na systém ochrany spotrebiteľa podľa Smernice 93/13, kde vychádzal z toho, že spotrebiteľ sa nachádza nerovnom postavení voči poskytovateľovi služby, čo sa dotýka jeho vyjednávacej sily, úrovne informovanosti, čo ho vedie k tomu, že pristúpi na podmienky vopred vyhotovené predávajúcim alebo poskytovateľom bez toho, že by mohol ovplyvniť jeho obsah. Dojednanie rozhodovania sporov medzi spotrebiteľmi a dodávateľmi automaticky nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Rozhodujúce je posúdenie, či pri individuálnom dojednaní spotrebiteľ mohol predložiť dodávateľovi pripomienky k návrhu zmluvy. Je možné dohodnúť v rozhodcovskej doložke alebo rozhodcovskej zmluve alternatívny spôsob riešenia sporov, avšak spotrebiteľ má byť riadne upozornený na obsah a význam takejto rozhodcovskej doložky, alebo zmluvy, a čo to pre

neho znamená, aby ho znenie nemohlo viesť do omylu. Z vyjadrení sporových strán je zrejmé, že žiadne takéto oboznamovanie sa neuskutočnilo, žalovaný poštou doručil ako prílohy svojho podania z 5.8.2013 na podpis žalobkyni Rozhodcovskú zmluvu, Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach a Dotazník na podpísanie, pričom tieto obdržal žalovaný späť 8.8.2013. Čo sa týka Rozhodcovskej zmluvy túto posúdil ako neplatnú pre existenciu neprijateľných podmienok v súlade s § 53 ods.1 Občianskeho zákonníka. Súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti posudzuje platnosť alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy vo vzťahu k ustanoveniam zákona zakotvujúcim ochranu spotrebiteľa. Pokiaľ takáto zmluva obsahuje klauzulu zneužívajúcu a poškodzujúcu spotrebiteľa z hľadiska uplatnenia jeho hmotnoprávných nárokov, nie je realizovateľná. Rozhodcovskú zmluvu je možné akceptovať za predpokladu, že podmienky ustanovenia rozhodcu a dohodnuté podmienky účastníkom zmluvného vzťahu garantujú spravodlivé konanie a rovnaké zaobchádzanie. Žalobkyňa nemala žiadnu možnosť individuálne dojednať podmienky obsiahnuté vo formulárovej rozhodcovskej zmluve, ocitla sa v značnej nerovnováhe vo vzťahu k dodávateľovi pri uplatňovaní svojich práv tým, že nútila žalobkyňu podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, ak žalovaný podá návrh na rozhodcovskom súde skôr, ako začne konanie na všeobecnom súde. Žalobkyňa týmto stratila právo brániť sa voči nárokom veriteľa na všeobecnom súde v mieste svojho bydliska. Možnosť voľby uvedená v rozhodcovskej zmluve spočívajúca v tom, že žalobkyňa mohla kedykoľvek začať konanie na všeobecnom súde, je klamná, pretože takmer s pravidelnosťou rozhodcovské žaloby podávajú veritelia, čo možno odôvodniť aj rozsahom nárokov plynúcich zo štandardne formulovanej zmluvy. Žalobkyňa sa v posudzovanej veci reálne vzdala svojho práva na účinnú ochranu v konaní pred všeobecným súdom, a to v pozícii a situácii, v ktorej vystupovala ako spotrebiteľ, teda ako slabšia zmluvná strana a pri nemožnosti reálne vplývať na obsah zmluvy, čo je neprijateľné. Keďže súd vyhodnotil rozhodcovskú zmluvu ako neplatnú, nebola daná ani právomoc rozhodcovského súdu na konanie. Ďalej súd citoval znenie § 39, § 110 ods.1, § 558 O. z. a uviedol, že v rámci rozhodovania sa zamerával aj na platnosť uzavretej Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, ktorú žalobkyňa podpísala 6.8.2013. V prvom rade považoval za potrebné na tomto mieste konštatovať, že právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným, ktorý je právnym nástupcom banky poskytujúcej spotrebiteľský úver, je vzťahom spotrebiteľským, na ktorý sa aplikujú ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, zákona o ochrane spotrebiteľa a Občianskeho zákonníka. Pokiaľ žalobkyňa ako spotrebiteľ svojim prejavom vôle uznala dlh podľa čl. 2 Dohody, tento úkon je nutné posúdiť podľa Občianskeho zákonníka. Účelom Dohody pritom zrejme nebolo uznanie existencie práva v zmysle § 110 ods.1 Občianskeho zákonníka, pretože právo na vrátenie poskytnutého úveru vyplývalo z písomne uzavretej Zmluvy o poskytnutí flexipôžičky a skutočnosť, že takáto zmluva bola uzavretá a že z nej veriteľovi takéto právo vyplýva, nebola od počiatku medzi stranami sporná. Uznanie práva, ktorým možno posilniť procesné postavenie veriteľa v prípade, ak je existencia práva sporná, preto v tomto prípade nebolo možné využiť, pretože právo veriteľa na vrátenie poskytnutých prostriedkov sporné nebolo. Dohoda o uznaní dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka na rozdiel od uznania práva podľa § 110 ods.1 smeruje k uznaniu, že dlžník svoj dlh (zodpovedajúci právu, ktorého existencia nie je sporná) uznáva čo do dôvodu a výšky. Formulácia Dohody v čl. 2, ktorá priamo odkazuje na zmluvu z ktorej dlh vznikol („... na základe zmluvy číslo/číslo zákazníka zo dňa ...“) a v ktorej následne dlžník uznal záväzok čo do výšky aj dôvodu potvrdzuje, že dlžník v nej vyjadril uznanie svojho dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Pri premlčanom dlhu však právne účinky takéhoto uznania dlhu môžu nastať iba za predpokladu, že ten, kto dlh uznal o jeho premlčaní vedel. Z dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa (spotrebiteľ) nebola relevantným spôsobom informovaná o tom, že dlh je už v čase jej uznania premlčaný, nakoľko žalobca postupoval v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti, keď žalobkyni dal podpísať vopred pripravené znenie vyhlásenia o uznaní záväzku, do ktorého bolo implementované vyhlásenie dlžníka, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Na tomto mieste súd opakovane uvádza, že je málo pravdepodobné, aby žalobkyňa ako bežný spotrebiteľ pochopila podstatu a následky tak významných zmluvných dojednaní (uznanie záväzku, premlčanie), ktoré nakoniec viedli aj k zhoršeniu jej právneho postavenia v tomto vzťahu. Citoval znenie § 4 ods.8 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (v znení v čase uzavretia Dohody o uznaní záväzku) predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Konanie žalovaného, kedy dosiahol uznanie dlhu v záujme predĺženia premlčacej doby zo spotrebiteľskej zmluvy uzavretej 23.3.2007, aj keď žalobkyňa zrejme nemala vedomosť o premlčaní a ani vôľu takéto vyhlásenie

urobiť, súd považuje za nekalú obchodnú praktiku. Zákon o ochrane spotrebiteľa demonštratívne vymedzuje konanie v rozpore s dobrými mravmi. Z kontextu Dohody je zrejmé, že kým žalobkyňa ako spotrebiteľ považovala za účel Dohody stanovenie najnižšej možnej sumy, ktorú bola schopná mesačne poskytovať na splatenie úveru, zo strany žalovaného bolo účelom dosiahnutie predĺženia premlčacej doby. Táto skutočnosť je zrejماً aj z obsahu Dotazníka k Dohode o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, kde žalovaná zaškrtila krížikom, že súhlasí s tým, aby žalovaný vypracoval a predložil Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach na základe jej požiadavky a výška splátok a doba splácania je vyjadrením jej záujmu a schopnosti svoj záväzok uhradiť. Súd takúto dohodu považuje za neplatnú zo všetkých hore uvedených dôvodov pre rozpor s dobrými mravmi v súlade s § 39 O. z., a preto nemohli nastať právne účinky uznania dlhu a premlčacia lehota nemohla začať opäť plynúť. Rozhodcovský súd tak o nároku uplatnenom v rozhodcovskom konaní rozhodoval v čase, kedy bol záväzok dlžníka/žalobkyne vrátiť poskytnuté finančné prostriedky už premlčaný. Ďalej uviedol, že žalobe vyhovel aj z iného dôvodu. Ak by aj Rozhodcovská zmluva bola platná, rozhodcovský súd ako orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy bol v povinný aplikovať príslušné ustanovenia predpisov na ochranu spotrebiteľa. Rozhodoval v rozpore s právnymi predpismi na ochranu práv spotrebiteľa, ale možno tiež konštatovať, že rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď mal skúmať otázku aktívnej legitímácie žalovaného na podanie žaloby v rozhodcovskom konaní. Citoval znenie § 524 ods. 1, 2 O. z.. Zásadnou otázkou, ktorou bolo tiež potrebné v rozhodcovskom konaní vyriešiť bola otázka, či boli splnené zákonné podmienky na postúpenie tzv. bankovej pohľadávky. Zákon o bankách totiž nad rámec pravidiel v Občianskom zákonníku sprisňuje pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Rozhodcovský súd bol povinný preskúmať vecnú legitímáciu, či už aktívnu (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnu (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovanej) ktorá je imanentnou súčasťou civilného procesu (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.6.2010, sp. zn. 2Cdo/205/2009). V opačnom prípade by išlo o zjavný exces v postupe rozhodcovského súdu, ktorý pri opomenutí vyriešiť kardinálnu otázku, akou je otázka existencie vecnej legitímácie, zodpovedaný ktorej je konajúci súd ex offio viazaný, by bolo protirečenie obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného v Článku 46 ods.1 Ústavy ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného Článkom 6 ods.1 Dohovoru (nález Ústavného súdu SR zo 16.12.2014, sp. zn. III.ÚS 266/2014). Pre platné postúpenie pohľadávky banky platia predpoklady podľa § 92 ods.8 zák. o bankách (jeho znenie citoval), ktorý splnenie preukazuje v danom spore žalobca. Jeho zaťažuje povinnosť preukázať, že je vo veci aktívne vecne legitimovaným subjektom, ktorý platne nadobudol pohľadávku od pôvodného veriteľa Všeobecnej úverovej banky, a.s.. Konštatoval, že podľa ustanovení zákona o bankách môže byť tak banková pohľadávka postúpená (alebo jej časť) ak je splatná (1), a to až po prechádzajúcej (2) písomnej výzve a kumulatívne, ak je splnená (3) v omeškaní klienta so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Uvedené skutočnosti sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (viď. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/119/2013, 19Co/194/2015, 4Co/145/2014). Splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky sa vyžaduje z dôvodu, že iba postúpenie pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky) už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru NBS ako centrálnej banky. Zákon o bankách je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku lex specialis, preto v prípade, ak ide o postúpenie pohľadávky bankou, platia primerane ustanovenia lex specialis pred všeobecnou úpravou v Občianskom zákonníku. Ak zákonné predpoklady nie sú splnené, ide o právny úkon postúpenia contra lege a z tohto dôvodu je absolútne neplatný pre rozpor so zákonom § 39 O. z.. V takomto prípade tu nie je daná aktívna legitímácia žalobcu vo vzťahu k pohľadávke, ktorá doposiaľ nebola splatná. Žalovaný nijakým spôsobom v rozhodcovskom konaní a ani v tomto súdnom konaní nepreukázal, že VÚB, a.s. doručila žalobkyni výzvu na úhradu nezaplateného splatného záväzku v zmysle § 92 ods.8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách, čo je základným predpokladom pre postúpenie pohľadávky na žalovaného. Pokiaľ teda v rozhodcovskom konaní nebolo preukázané, že VÚB, a.s. postúpila pohľadávku z úveru v súlade s § 92 ods.8 zák. č. 483/2001 Z.z., rozhodcovský súd nezistil správne v dostatočnom rozsahu pre svoje rozhodnutie skutkový stav a vec potom z tohto dôvodu aj nesprávne právne posúdil, keď sa nezaoberal dôsledne otázkou aktívnej legitímácie žalovaného ako žalobcu v rozhodcovskom konaní (či teda zmluva o postúpení pohľadávok je vzhľadom na vyššie uvedené nedostatky neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 O. z.). Žalovaný tak podľa názoru súdu pri absencii naplnenia týchto zákonných podmienok nebol ani oprávnený pohľadávku uplatňovať pred rozhodcovským súdom. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že sú splnené podmienky pre zrušenie rozhodcovského rozsudku. V danom prípade je zrejmé, že rozhodcovská zmluva bola neplatná, čo je základný dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku. Rovnako sú dané dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku, nakoľko rozhodcovský súd sa vôbec nezaoberal otázkou

aktívnej legitímácie žalovaného na podanie žaloby na rozhodcovský súd. Ďalej citoval znenie § 262 ods.1,2, § 255 ods.1,2, § 251, 263 ods.1 CSP a žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

3.Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný, a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré odôvodnil nasledovne: Má za to, že v konaní neboli preukázané dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 45 ods.1 zák. č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, prvoinštančný súd sa nevyporiadal s námietkami žalovaného a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Na neho bola predmetná pohľadávka postúpená, na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 15.2.2011, je subjekt, ktorého predmetom činnosti je mimosúdne vymáhanie pohľadávok. Primárne sa pokúsil o mimosúdne urovanie a výsledkom rokovaní bola vôľa a ochota žalobkyne predmetnú pohľadávku uhradiť, avšak z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov, nebolo v možnostiach právneho predchodcu žalobcu pohľadávku uhradiť v celosti. Keďže nemal v úmysle zbytočne navyšovať pohľadávku o trovy súdneho, prípadne exekučného konania a žalobkyňa predmetnú pohľadávku čo do dôvodu a výšky uznala, poskytol jej ešte možnosť uhradiť pohľadávku v splátkach po 32 € mesačne. Z uvedeného dôvodu uzatvoril so žalobkyňou 5.8.2013 Dohodu o urovaní splátkového kalendára a uznaní záväzku, v ktorej žalobkyňa uznala čo do dôvodu a výšky svoj záväzok a zaviazala sa svoju pohľadávku splatiť v pravidelných mesačných splátkach po 32 €, pričom splatnosť prvej splátky bola dohodnutá na 25.8.2013. Tvrdí, že dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre jej platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka. Teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť, čo má za následok predpoklad, že záväzok trval aj v čase uznania. poukázal na dotazník z 5.8.2013, ktorý potvrdil vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s tým spojených, konkrétne bod 3, v ktorom jednoznačne zrozumiteľne a jasne je uvedené „beriem na vedomie, že uznanie premlčaného záväzku má za následok plynutie novej premlčacej doby a posilnenie jeho vymáhateľnosti na súde“. Žalobkyňa porušila predmetnú dohodu, a preto bol nútený obrátiť sa so svojim nárokom na zaplatenie predmetnej pohľadávky na Stály rozhodcovský súd, zriadený pri asociácii pre arbitráž Bratislava, Vansovej 2. Zastáva názor, že konanie možno považovať za morálne a čestné, preto nemožno súhlasiť s tým, že je absurdné, aby takémuto konaniu bola zo strany súdu poskytnutá ochrana. Žalobkyňa si bola vedomá svojho záväzku, preto záväzok podpisom dohody uznala. Nestotožňuje sa s právnym záverom súdu, že ako veriteľ dosiahol uzatvorenie dohody za použitia nekalej obchodnej praktiky, ktorá spočíva v tom, že právny úkon, obsahom ktorého bolo uznanie dlhu, bolo súčasťou predtlačenej formulára, do ktorého sa len doplnili údaje o žalobkyni. Obsah dohody nie je taký rozsiahly, aby sa s ním žalobkyňa nemala možnosť oboznámiť, v pokoji prečítať a v prípade, ak mala záujem uzatvoriť dohodu s takýmto obsahom, vysloviť s ňou svoj súhlas s podpisom, resp. odmietnuť ju a nepodpísať, ak s jej obsahom nesúhlasila. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 11.11.2014 sp. zn. 15Co/239/2014, Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30.9.2013 sp. zn. 15Co/28/2013, Krajského súdu v Prešove z 10.6.2014 sp. zn. 9Co/41/2013, z ktorých odôvodnení citoval. Zastáva názor, že aktívnu legitímáciu v rozhodcovskom konaní preukázal oznámením postupcu o postúpení pohľadávky a pre úplnosť poukázal na § 92 ods. 8 ZoB a uviedol, že citované ustanovenie nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalovaného v rozhodcovskom konaní ako postupníka pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zjavné, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bol hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Zastáva názor, že prípadné porušenie povinnosti vyplývajúce z § 92 ods. 8 ZoB nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení zmluvy. Právna norma obsiahnutá v § 92 ods.8 ZOB nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade žalobkyni, ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods.1 ZOB. Poukázal na rozsudok Okresného súdu Brezna zo 7.3.2018 č.k. 3Csr/1/2017, z ktorého citoval. Uviedol, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods.8 ZOB nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 OZ. Nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo ZOB. Nedoručením výzvy nemôže byť spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ale len sankcia vyplývajúca zo zodpovednosti banky v zmysle § 50 ods.1 ZOB. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo 16.3.2016 sp. zn. 12Co/223/2015,

z ktorého citoval. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle § 388 CSP ho zmenil tak, že žalobu zamietne, resp. v zmysle § 389 CSP ho zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4.K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá v čl. I. uviedla a upriamila pozornosť na tú skutočnosť, že odvolanie, ktorým žalovaný napáda rozsudok neobsahuje zákonom predpísané náležitosti ako to predpokladá platná a účinná právna úprava. Citovala § 363, § 386 CSP a uviedla, že odvolanie je v civilnom sporovom konaní špecifický druh podania, ktoré okrem všeobecných náležitostí v zmysle § 127 CSP musí obsahovať aj niektoré ďalšie, špecifické náležitosti. Týmito náležitosťami sú vyžadované v § 363 CSP. Ide o uvedenie rozhodnutia, voči ktorému odvolanie smeruje tzv. odvolacie dôvody, tzv. odvolací návrh a rozsah, v ktorom sa rozhodnutie podaným odvolaním napáda. Žalovaný neuviedol všetky náležitosti odvolania, ktoré predpokladá zákon, nakoľko v jeho odvolaní absentuje uvedenie rozsahu, v ktorom sa rozhodnutie napáda. V úvode uvádza, že podáva odvolanie v zákonnej lehote z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré odôvodnil nasledovne..... „pričom uvádza odvolacie dôvody a svoju argumentáciu, pre ktorú napádané rozhodnutie považuje za nesprávne. Následne v petite tohto odvolania (v odvolacom návrhu) žalovaný navrhuje, aby odvolací súd „...rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle § 388 CSP ho zmenil tak, že žalobu zamietne, resp. v zmysle § 389 CSP ho zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie“ Z uvedeného však nie je možné jednoznačne určiť, v akom rozsahu sa rozhodnutie súdu napáda, pričom z uvedeného nie je možné ani dospieť ani zo samotného obsahu odvolania, resp. argumentácie žalovaného, pre ktorú žalovaný napadnuté rozhodnutie považuje za nesprávne. Z uvedeného tak vyplýva, že žalovaný v podanom odvolaní nielenže výslovne neuviedol rozsah, v ktorom sa rozhodnutie súdu napáda, ale tento nie je dostatočne možné ani implicitne vyvodiť z obsahu podaného odvolania. Je toho názoru, že podané odvolanie neobsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom, v zmysle čoho tak navrhla, aby konajúci súd toto odvolanie podľa § 386 CSP odmietol a to z dôvodu, že podané odvolanie neobsahuje rozsah, v ktorom sa rozsudok napáda, pričom bez uvedenia nie je možné v odvolacom konaní ďalej pokračovať. Ak by sa odvolací súd nestotožnil s tvrdeniami, uviedla nasledovne v Čl. II. k dohode o uzavretí splátkového kalendára a o uznaní záväzku. Žalovaný v podanom odvolaní napáda závery konajúceho súdu týkajúce sa nekalosti a neprijateľnosti dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, pričom v súvislosti s uvedeným poukázal na to, že aj napriek tomu, že bola predformulovaná dohoda, s touto mal možnosť sa spotrebiteľ riadne oboznámiť. Uviedol, že dohodu nemožno považovať za individuálne uzatvorenú, nakoľko žalobca nebol informovaný, spotrebiteľ bez náležitého vzdelania nedokázal objektívne vyvodiť dôsledky plynúce z prístúpenia k tejto dohode a následne sa rozhodnúť, či takúto dohodu so žalovaným uzatvorí alebo nie. Opätovne poukázala na skutočnosť, že uzavretím tejto dohody sa žalovaný snažil o účelové uznanie dlhu spotrebiteľom, ktorý pri uzatváraní tejto dohody konal bez akejkoľvek odbornej starostlivosti, pričom jej uzavretím mohlo dôjsť k narušeniu ekonomického správania žalobkyne ako spotrebiteľa. Žalovaný sa mohol domáhať plnenia, ktorého by sa bez uzavretia tejto dohody domáhať nemohol z dôvodu premlčania nároku, resp. ak by sa aj domáhal a zo strany spotrebiteľa by došlo k vzneseniu kvalifikovanej námietky premlčania, teda nárok by mu nemohol byť priznaný. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30.5.2016 sp.zn. 2M Cdo/5/2015 a z jeho odôvodnenia citoval, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 12.11.2015 sp.zn. 1M Cdo/...../2014, z ktorého tiež citoval. Čl. III. k neplatnému postúpeniu pohľadávky, žalovaný zároveň napáda rozhodnutie súdu aj z toho dôvodu, že postúpenie predmetnej pohľadávky správneho predchodcu žalovaného na samotného žalovaného nie je podľa jeho názoru potrebné považovať za neplatné. S uvedenými závermi žalovaného týkajúcimi sa neplatnosti postúpenia pohľadávky sa však nemožno stotožniť. Pozornosť upriamil na § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách, z ktorého citoval a uviedol, že postúpením pohľadávky dochádza k zmene v osobe veriteľa, kde namiesto pôvodného veriteľa vstúpi nový veriteľ postupník na základe zmluvy uzavretej medzi nimi. V prejednávacom prípade vystupuje v postavení postupcu banka a teda v súlade s § 92 ods. 8 Zob musí spĺňať tri predpoklady pri postupovaní pohľadávky. Pohľadávka ktorá sa postupuje, musí byť zo záväzku, s ktorým dlžník (klient banky) je v omeškaní dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a to čo i len v časti záväzku, a to i napriek písomnej výzve, 2. podmienkou, že musí ísť o tzv. dospelé splátky, čo znamená, že pohľadávka alebo jej časť je už splatná a 3. podmienkou je už spomenutá písomná výzva zo strany banky voči dlžníkovi. Z uvedeného vyplýva, že splatná pohľadávka a písomná výzva po tom, čo klient bol dlhšie ako 90 dní v omeškaní sú obligatónnymi náležitosťami pre platné postúpenie pohľadávky banky a ktoré musia byť splnené v čase postúpenia. V prejednávacom prípade nebolo nijak preukázané, že pôvodný veriteľ pred postúpením pohľadávky vyzval žalobkyňu na plnenie omeškaných splátok poskytnutého úveru a že predmetné splátky boli dospelými splátkami, že bola vyhlásená splatnosť celého úveru (mimoriadna splatnosť). Takéto postúpenie pohľadávky je tak neplatné v zmysle § 39 OZ pre rozpor so zákonom, a to pre nedodržanie zákonných podmienok uvedených v §

92 ods.8 zák. o bankách. Z uvedeného vyplýva, že z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky (ktorá nie je súčasťou spisu) je potrebné na návrh na začatie rozhodcovského konania podaný na rozhodcovskom súde súčasným žalovaným v tomto konaní potrebné hľadiť ako na návrh podaný subjektom bez aktívnej vecnej legitímácie, na základe čoho bol vo veci konajúci rozhodcovský súd podaný návrh na začatie rozhodcovského konania v celom rozsahu zamietnuť. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Trnava, z ktorého citoval. Na základe vyššie uvedeného je tak potrebné dospieť k záverom, že postúpenie pohľadávky o aké ide v prejednávacom prípade je neplatným právnym úkonom a teda žalovaný v čase podania návrhu na začatie rozhodcovského konania nemal dostatok aktívnej vecnej legitímácie na uplatnenie si pohľadávky vyplývajúcej z predmetnej úverovej zmluvy. K princípu právnej istoty uviedol, že je jedným z atribútov civilného sporového konania a poukázal na aktuálne znenie čl. 2 CSP. Citoval z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR vedenej pod sp. zn. 5MCdo/192/2014, rozhodnutí Ústavného súdu ČR z 27.9.2012 sp. zn. III.ÚS/1624/12, rozhodnutia NS SR zo 16.1.2013 6MCdo/9/2012. Čl. 5 na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu „prvého“ stupňa v celom rozsahu ako vecne správne a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

5.Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

6.Žalovaný uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

7.Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

8.Žalovaným uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

9.Odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemení ani odvolanie, so všetkými skutočnosťami uvádzanými v odvolaní sa súd prvej inštancie riadne a presvedčivo vyrovnal a odvolaciemu súdu na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku (§ 387 ods.2) ostáva doplniť nasledovné: § 92 ods.8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon.

10.Vo všeobecnosti platí, že postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ, čiže dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, a preto sa na platnosť zmluvy o postúpení nevyžaduje súhlas dlžníka. Následky postúpenia sa tak predovšetkým prejavujú v právnom postavení postupcu, ktorý stráca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom i právami s ňou spojenými. Postupník sa na základe postúpenia pohľadávky stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobudne so všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené. Keďže ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, ustanovuje Občiansky zákonník pre postúpenie pohľadávky písomnú formu a zároveň ustanovuje, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. Osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie potrebné.

11.Podľa § 92 ods.8 ZoB v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní

so splnením, čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, aj bez súhlasu klienta. V danej veci kardinálnym právnym problémom je otázka platnosti, či neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 39 O. z.. teda, či podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca) podľa § 92 ods.8 prvá veta ZoB musia byť splnené, aby došlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky, lebo v prípade ich nedodržania prichádza sankcia v podobe absolútnej neplatnosti právneho úkonu postúpenia. Rozhodujúcou okolnosťou v prejednávanej veci je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku.

12.Podľa § 525 ods.2 O. z. nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

13.Keďže neboli splnené podmienky podľa § 92 ods.8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jedná sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods.2 O. z. vylúčené resp. zakázané. Ide teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 O. z.. Následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 O. z. alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom (§ 39 O. z.), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia, musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť (porovnaj Rozsudok NS SR z 24.4.2018 sp. zn. 1 Cdo 147/2017).

14.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

15.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

16.Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

17.Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18.Žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná, preto jej bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods.2).

19.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.